11/02/2022

Mitropolitul Pisidiei Sotirios – PACE ȘI UNITATE

După a doua rugăciune din așa-numita „Ectenie a păcii” din Sfânta Liturghie, și următoarea, a treia rugăciune, se referă tot la pace, marele nostru subiect.
Diaconul exclamă: „Pentru pacea a toată lumea, pentru bună starea sfintelor lui Dumnezeu Biserici și pentru unirea tuturor, Domnului să ne rugăm”.
Prin această rugăciune Biserica ne îndeamnă, ca o mamă iubitoare, să ne rugăm cu dragoste și interes profund pentru ceilalți. Ceilalți credincioși, oricât de departe sunt sau indiferent de națiunea căreia îi aparțin, sunt frații noștri. Împreună constituim familia lui Hristos. Așa că, cu dragoste îmbrățișăm pe semenii noștri și îi cerem Domnului ca ei să se bucure de cel mai mare dar al păcii.
Prin această rugăciune Îi cerem Domnului și să se bucure în roadele păcii Sale: „stabilitatea”, adică bună starea Bisericilor locale și unirea tuturor în adevărul Său.
Când există relații pașnice între statele din lume, atunci și Bisericile locale merg și ele în ape calme. În pacea lui Dumnezeu, barca Bisericii navighează neclintit spre portul netulburat al Împărăției. De aceea Îi cerem lui Hristos în Dumnezeiasca Liturghie: „Adu-ți aminte, Doamne, de Sfânta Ta... apostolică Biserică, dintr-un capăt în altul al lumii locuite... oprește schismele bisericilor; Potolește furia neamurilor; înlătură degrabă răscoalele ereziilor prin puterea Duhului Tău Cel Sfânt. Primește-ne în împărăția Ta, numindu-ne copii ai luminei și ai zilei. Dă-ne

nouă pacea și dragostea Ta, Doamne, Dumnezeul nostru; căci toate ni le-ai dat” (Liturghia Sfântului Vasile cel Mare).

Biserica lui Hristos este, desigur, una. Dar la nivel local este răspândit pe toate continentele. Pentru a supraviețui, încă din vremea apostolică, ea a fost organizată în Provinci Ecleziastice Locale cu un conducător spiritual, mai concret un Episcop. Hotărârile Sinoadelor Ecumenice reglementează cu ajutorul unor Reguli speciale (Canoane) modul în care funcționează o Eparhie, Arhiepiscopie, Mitropolie sau Patriarhie. Fiecare provincie ecleziastică poartă titlul orașului în care locuiește episcopul sau al provinciei mai largi sau al țării. De aceea avem, de exemplu, Sfânta Mitropolie a Smirnei (derivată din numele orașului), Sfânta Mitropolie a Pisidiei (derivată din numele provinciei), Sfânta Arhiepiscopie a Australiei (derivată din numele țării). Ceva asemanator se gaseste in Noul Testament, unde se vorbeste despre „Biserica lui Dumnezeu din Corint” (1 Cor. 1:2) sau despre Biserica Galatiei (1 Cor. 16:1). De aici rezultă că Bisericile sunt numite astfel deoarece toate comunitățile creștine ortodoxe individuale, care sunt situate în întreaga lume, aderă la doctrinele ortodoxe, la învățătura morală, la Hotărârile Sinodelor Ecumenice, la Tradiția lor Sacră și la episcopii acestora. Bisericile aderă la învățătura apostolică și sunt în comuniune cu întregul Trup al lui Hristos. Toate aceste Biserici Ortodoxe au obligația față de Întemeietorul Bisericii, Hristos, să rămână tari în credință și statornice în ceea ce au primit de la predecesorii lor.

Un alt rod al păcii este unitatea tuturor în Hristos. Puterea unificatoare a păcii este subliniată și de apostolul Pavel în scrisoarea sa către Efeseni: fraților, le spune el: – faceți toate eforturile – „Silindu-vă să păziţi unitatea Duhului, întru legătura păcii.” (Efeseni 4:3). Comentând aceste cuvinte, Sfântul Ioan Gură de Aur scrie:

„Nu se poate să existe unitate a Duhului în ură și discordie... Căci la fel ca focul, când găsește lemn uscat, transformă totul în foc, în timp ce când găsește lemn umed, nici nu acționează, nici nu se unește cu el, deci nimic din ceea ce răcorește iubirea nu poate strânge unitatea, în timp ce orice o încălzește o poate face în mare măsură... Și iată – continuă Sfântul Ioan Gură de Aur – Apostolul Pavel dorește ca credincioșii să fie în comuniune unii cu alții. Nu doar pentru a face pace, nu doar pentru a iubi, ci pentru a fi unul, un singur suflet” PG 62: 72-3). Confuzia și tulburările împart și despart o persoană de alta, în timp ce pacea îi unește pe mulți. Pacea ne unește nu numai între noi, ci și cu Dumnezeu.

Dorința profundă a sufletului omenesc este ca Domnul să dea familiilor noastre și fraților noștri apropiați și îndepărtați unitate între noi și unirea noastră indivizibilă cu El, pentru ca să nu fim niciodată despărțiți de iubirea Domnului nostru. Cu această legătură de pace, credincioșii să încerce să comunice între ei și cu Dumnezeu. Această legătură nu rupe legăturile. Nu este copleșitoare. Dar ne face să ne simțim complet liberi. Credincioșii, atunci când sunt legați prin legătura păcii și a dragostei, ajung, prin Dumnezeiasca Liturghie, la iubirea infinită a lui

Dumnezeu.
Dragii mei frați și surori, să ne lăsăm purtați duhovnicește pe aripile acestui moment sacru spre Ierusalimul ceresc, în noaptea trădării și arestării lui Iisus, pentru a auzi care a fost ultima Sa dorință pentru ucenicii Săi și pentru toți cei care aveau să fie mai târziu botezați și să-L urmeze.
Îl vedem pe Iisus ridicându-și duhovnicește mâinile și ochii către Tatăl Său ceresc și cu mare emoție adresând o rugăciune fierbinte, spunând: „Părinte Sfinte, păzeşte-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem şi Noi. ” (Ioan 17:11). „Dar nu numai pentru aceştia Mă rog, ci şi pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor, Ca toţi să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine şi Eu întru Tine,” (Ioan 17:20-21).
Din câte am auzit, știm care a fost dorința finală a Domnului înaintea Patimilor Sale. Sper că sunteți cu toții de acord că merită ca fiecare dintre noi să facem tot ce putem pentru a ne menține unitatea cu Hristos și Biserica Sa și unii cu alții. Amin.